

Týden nato mi rusovlasá sousedka Elizabeth, kterou jsem potkala ve výtahu, řekla, že se odstěhovali.

„Prý jí to dítě odebrali. A už to v tom bytě nesnesou. Neviděla jste něco?“

Místo abych jí to vyvrátila nebo potvrdila, podívala jsem se jí zpříma do očí.

Pohled mi zpod svých velkých, pokleslých víček opětovala. Předtím jsem si nevšimla, že se jí neustále lehce chvějí ruce, ani toho, jak je malá. Kůže se jí na drobné kostře napínala k prasknutí. Za jejím zkoumavým pohledem se skrývala studnice něčeho něžného, něčeho jako smutek.

„Byla jsem u toho,“ řekla jsem jí. „Byla jsem s Marií, když jí Tiu vzali.“

„Slyšela jsem, že jste jim pomáhala.“

Naše upřené pohledy se znovu setkaly.

„Bylo to... strašné.“

„To je vždycky.“ Její slova visela ve vzduchu jako vlákno pavučiny, rozevlátá a křehká, téměř nepostřehnutelná. Nejspíš to řekla bez přemýšlení, protože při dalším nádechu vyhrkla: „Samozřejmě že pokud se nedodržují normy, lepší místo než internáty neexistuje. To jejich vybavení, ten přístup ke vzdělání, to je pro dítě to nejlepší. Opravdu. To se nedá popřít. Každé dítě, které se dnes narodí, musí bezpodmínečně prožít co nejlepší start. Říkali, kde teď stojí?“

Pokrčila jsem rameny a nechala Elizabeth řečnit. Kde se internáty nacházejí, se nevědělo, i když jsem slyšela zvěsti, že pro ně zvláště upravili ostrov Wight.

„Ať jsou kdekoli, je tam spousta zeleně. Prostě to nejlepší široko daleko. Doufám, že to zkusí znovu,“ pokračovala. „Příště by jim mohlo, mohlo by jim... zůstat.“ Trochu zavrtěla hlavou, jakmile jí to slovo po krátké pauze napadlo.

Zbytek jízdy výtahem jsme promlčely.

Řekla jsem si, že se pokusím zjistit, kam Marie s Leem odešla. Přemýšlela jsem o způsobech, jak je najít, ale zavrhovala

jsem je stejně rychle, jako mě napadaly. Co bych řekla, co bych mohla říct, abych jim ulevila? Možná bylo lepší udělat to co oni, jít dál. Čemu by prospělo, kdybychom o tom znovu mluvili?

Že mě něco trápí, poznala až Evie. Zastavila se u mě po kontrole u lékaře.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se s mírně povytaženým obočím.

Od té doby, co jsem ji viděla naposled, přibrala. Pleť měla o odstín bledší a neustále si sahala na břicho, lehce vyboulené z volných kalhot, které jsem ji nikdy předtím neviděla nosit. Začala užívat indukční léky a ty už začínaly působit, ale když jsem se zeptala, jak jí je, mávla nad mými obavami rukou a raději se začala sama vyptávat.

Rychle jsem si svlékla svetr, který jsem nosila poslední týden, protože jsem si všimla skvrny na jeho přední straně.

„Uvařím kafe,“ navrhla jsem a vydala se do kuchyně.

„Nemáš čerstvou mátu? Nic s kofeinem teď nepiju.“

„Jasně. Vlastně ne, ale někde mám pár sáčků mátového čaje.“

Hrabala jsem se ve skříni, a když jsem na podlahu vysypala otevřený sáček s rýží, hlasitě jsem zaklela.

„Ukaž,“ řekla Evie. „Když kvůli mně všechno obracíš vzhůru nohama.“ Chtěla se sehnout, ale trochu při tom zalapala po dechu a rukou se znovu dotkla břicha.

„Určitě jsi v pořádku? Možná by sis měla sednout.“

„To nic,“ procedila Evie přes zatnuté zuby. „Doktor říkal, že s tím mám počítat. Jestli se to zhorší, vrátím se tam. Pomůžu ti.“

„Ne, udělám to já. Je to můj nepořádek.“

Evie neodpověděla a místo toho ke mně natáhla ruku. Její dlaň byla v té mojí studená, měkká a voňavá a chvíli jsme tak stály, držely se za ruce a zlehka jimi houpaly, stejně jako jsme to dělaly v dětství.

„Co se děje?“ zeptala se Evie.

Do očí mi vyhrkly slzy. Jakmile jsem uslyšela její nadšenou zprávu, že začala brát indukční léky, rozhodla jsem se, že jim o tom, co se stalo Leovi, Marii a Tie, nic nepovím.